

BEROEPS- BELANGEN

DE RAAD VAN BEROEP VAN DE NEDERLANDSCHE
MAATSCHAPPIJ TOT BEVORDERING DER
TANDHEELKUNDE.

Uitspraak.

Gezien den brief van 30 Mei 1934 van Z., tandarts te K., waarbij hij binnen den daarvoor gestelden termijn in beroep komt van eene uitspraak van 18 Mei 1934 van het college, bedoeld in artikel 24 laatste alinea van de Statuten der Maatschappij, samengesteld uit den Voorzitter van den Raad der Afdeeling D, den plaatsvervanger van den Voorzitter van den Raad der Afdeeling E, benevens een lid van den Raad van Beroep als voorzitter, gewezen naar aanleiding van eene klacht, door Z. voornoemd ingediend tegen A, tandarts te H., zijnde beide partijen lid van de Maatschappij,

kennis genomen hebbende van den inhoud der bedoelde uitspraak,

gehoord op zijn conform artikel 26 uitdrukkelijk te kennen gegeven verlangen den heer Z., in de zitting van den Raad van Beroep, gehouden te Amsterdam den 9en Juli 1934,

Overwegende, dat Z. in zijn beroepschrift den Raad verzoekt, uit te spreken, dat hem alsnog worde toegekend een bedrag in geld, groot f 650,—, samengesteld volgens de overgelegde specificatie, uit f 25,— onkosten, f 70,— directe schade wegens afwezigheid ten behoeve van de behandeling zijner zaak voor verschillende colleges en f 555,— indirecte schade, een en ander te verhalen op A.,

Overwegende, dat Z. bij het college in eersten aanleg schriftelijk zich slechts heeft beklagd over laster en het in gevaar brengen van zijn goeden naam als practicus door A. en niet gerept heeft van eenigen eisch tot vergoeding van onkosten om directe of indirecte schade, hoewel hij, naar zijne mededeeling, mondeling ter zitting van genoemd college daarover wel heeft gesproken,

Overwegende, dat het als een elementair vereischte van het instellen eener rechtsvordering moet worden beschouwd, dat een eisch tot vergoeding van onkosten en geleden schade, schriftelijk en behoorlijk gemotiveerd bij het rechtscollege in eersten aanleg moet worden aanhangig gemaakt, en dat zulks niet pas bij het college in hooger beroep plaats hebben kan, wil de vordering voor toewijzing vatbaar zijn,

Overwegende, dat aangaande deze en dergelijke elementaire rechtsregelen in de collegiale rechtspraak dezelfde eischen als in de burgerlijke rechtspraak behooren te worden gesteld, en dat derhalve reeds deze omstandigheden de vordering van Z. niet voor toewijzing vatbaar maken,

Overwegende, dat ook al ware niet reeds om formeele redenen de vordering van Z. niet voor toewijzing vatbaar, het geheele karakter en het doel der collegiale rechtspraak van de Maatschappij zich verzet tegen het opleggen van dusdanige verplichtingen van financieelen aard, aan eenig lid, als door Z. gevraagd,

dat immers wel artikel 27 der Statuten den rechtsprekenden colleges de bevoegdheid geeft, om naast het toepassen eener schriftelijke berisping, de verplichting op te leggen, bedreven onrecht te herstellen of in de toekomst bepaalde handelingen na te laten, en bovendien degeen op wien een disciplinaire maatregel wordt toegepast, veroordeeld kan worden tot vergoeding van kosten,

dat echter de eerste dezer twee bepalingen krachtens hare redactie wel kan doelen op zedelijke verplichtingen, zooals er zich vele in het collegiale verkeer laten denken, maar niet kan bedoelen het toekennen van financieele schadevergoedingen,

dat blijkbaar de Maatschappij-wetgever de collegiale rechtspraak niet heeft willen belasten met het beoordeelen van de rechtmatigheid van vorderingen tot financieele schadevergoeding, welke uiteraard bij den burgerlijken rechter behooren te worden ingesteld, die pas na een dikwijls omslachtig onderzoek zal kunnen beslissen of een eischer in het leveren van het bewijs eener beweerde onrechtmatige handeling is geslaagd, en of en in hoeverre dienvolgens een gedaagde tot schadevergoeding kan worden verplicht,

dat voorts „vergoeding van kosten” hoogstens toelaat een restitutie van direct aanwijsbare, gespecificeerde en werkelijk gemaakte kosten, en dat deze niet door eenige globale cijfers kunnen worden bepaald,

Overwegende, dat door Z. geen andere bezwaren zijn ingebracht tegen de uitspraak, waartegen beroep, en dat deze uitspraak den Raad zelf geen aanleiding geeft tot wijziging van de genomen beslissing,

RECHT DOENDE,

verklaart den eisch van Z., tegen A. bij zijn brief van 30 Mei 1934 aan den Raad van Beroep ingesteld, niet ontvankelijk, wijst dezen eisch mitsdien af, en handhaaft de uitspraak van 18 Mei 1934 van het college, bedoeld in artikel 24 laatste alinea van de Statuten der Maatschappij,

bepaalt, dat afschrift dezer beslissing zal worden gezonden aan partijen benevens aan den Voorzitter van het college in eersten aanleg, aan de Raden van de Afdelingen D. en E. en aan het Dagelijksch Bestuur der Maatschappij,

en voorts, dat deze beslissing met weglating van namen van personen, plaatsen en afdelingen, zal worden gepubliceerd in het Tijdschrift voor Tandheekunde.

Aldus gewezen den 11den September 1934 door den Raad van Beroep, samengesteld uit de Heeren J. Sanders Ezn. te Amsterdam, voorzitter, I. A. Holthaus te Zwolle en H. G. Pitsch, plaatsvervangend lid, secretaris.

HET COLLEGE. VOOR DE BESLISSING IN EERSTEN
AANLEG IN ZAKEN VAN MEDISCH TUCHTRECHT EN
MEDISCHE GESCHILLEN TE 's-GRAVENHAGE

heeft de volgende uitspraak gedaan in zake

De klacht van X

tegen

Tandarts Y.

Gezien de stukken, waaronder een door klager overgelegde reclamekaart van beklaagde;

Gehoord partijen en Mr. Z, advocaat te als raadsman van beklaagde;

Overwegende dat beklaagde verklaard heeft inderdaad reclamekaarten, als in het dossier aanwezig, te hebben doen verspreiden, welke verspreiding ook na de klacht nog is voortgezet;

dat beklaagde daaraan heeft toegevoegd zulks niet ongeoorloofd te achten, terwijl zijn raadsman nader heeft betoogd, dat het aan huis doen bezorgen van dergelijke kaarten, ook al moge men zulks niet wenschelijk achten, toch niet gequalificeerd kan worden als een handeling, waardoor het vertrouwen in den stand der tandartsen wordt ondermijnd (art. 2 Tuchtwet);

dat echter naar het oordeel van het College het vertrouwen in den stand der tandartsen wel degelijk ondermijnd wordt, wanneer een tandarts in plaats van waardigheid en gereserveerdheid te betrachten, zijn diensten ongevraagd huis aan huis aanbiedt door middel van kaarten, bevattende snorkerijen en grappen van denzelfden aard als waarmede door sommige marktkooplieden sinaasappelen en dergelijke artikelen aan het publiek worden gesleten;

dat zulks in casu naar het oordeel van het College het geval is en de tandarts, die zich met de woorden „Smakelijk eten”, „Durf te Lachen”, „Denkt aan uw uiterlijk”, enz. enz. tot het publiek wendt om de door hem te leveren kunstgebitten aan te bevelen, daarbij bovendien nog tegelijkertijd lage prijzen, gratis consult, garantie, korting, pijnloosheid en snelle behandeling be-

lovene, stellig niet alleen zijn eigen waardigheid te grabbelen gooit, doch mede schade toebrengt aan het vertrouwen in den stand, waarvan hij een vertegenwoordiger is;

dat beklagde's raadsman ter zitting heeft verklaard, dat beklagde met het verspreiden van deze kaarten zou ophouden, wanneer het College zulks ongeoorloofd zou achten (hetgeen het College blijkens het bovenstaande met stelligheid doet) en verder heeft verzocht de motiveering van de te nemen beslissing zoodanig uit te breiden, dat beklagde daaruit de inzichten van het College in zijn huidige samenstelling omtrent reclame door tandartsen zou kunnen leeren kennen;

dat naar het oordeel van het College het door een tandarts bekend maken van zijn bestaan of het bestaan van zijn inrichting met publicatie van adres, spreekuren en telefoonaansluiting, niet onder art. 2 valt, doch wel elke rechtstreeksche of zijdelingsche aanprijzing van eigen diensten of leveranties geschikt is om het vertrouwen in den stand der tandartsen te ondermijnen;

dat hierbij bijzondere overweging verdient de vraag, in hoeverre de simpele vermelding zonder verder commentaar van een tarief, beschouwd moet worden als een zijdelingsche aanprijzing van eigen diensten dan wel als een geoorloofde zakelijke mededeeling;

dat in verband hiermede terecht naar voren is gebracht, dat op het gebied der tandheelkunde in sommige bevolkingsgroepen het misverstand nog niet geheel verdwenen is, dat behoorlijke tand- en mondverzorging een luxe zou zijn, welke alleen beter gesitueerden zich zouden kunnen veroorloven;

dat in verband hiermede publicatie van een tarief door z.g. tandheelkundige klinieken of instituten voorshands niet zonder meer gequalificeerd kan worden als een handeling, welke het vertrouwen in den stand der tandartsen ondermijnt, waarmee intusschen geenszins gezegd is, dat zulk een publicatie wenschelijk zou zijn of geen ongeoorloofd karakter zou *kunnen* aannemen, hetzij door het publiceeren van niet serieuze lokprijzen, hetzij door de intensiteit der verspreiding of de wijze waarop, hetzij door andere nevenomstandigheden;

dat tenslotte, wat de strafmaat in het onderhavige geval betreft, rekening dient te worden gehouden met de ter zitting namens beklagde afgelegde verklaring dat hij zich in de toekomst zou houden aan de inzichten, welke in de tuchtrechtspraak tot uiting zouden komen;

Recht doende in naam der Koningin!

Onderwerpt tandarts Y aan den maatregel van waarschuwing, Verstaat dat deze uitspraak met het oog op haar belang met weglating van namen en woonplaatsen van personen conform art. 63 Reglement Medisch Tuchtrecht zal worden gepubliceerd door plaatsing in de Verslagen en Mededeelingen betreffende de Volksgezondheid en door toezending aan de Redactie van het Nederlandsch Tijdschrift voor Tandheelkunde, de Geneeskundige Gids, het Weekblad van het Recht en de Nederlandsche Jurisprudentie;

dus gedaan in Raadkamer op Donderdag 21 Juni 1934 door: Jhr. Mr. G. W. v. d. Does, voorzitter; Dr. H. van Wely, arts; Dr. J. L. A. Peutz, arts; S. Blaauw, tandarts en Dr. C. J. P. v. d. Hoeven, tandarts, leden, in tegenwoordigheid van Dr. E. v. Raalte, Secretaris.

w.g. E. van Raalte,
Secretaris.

w.g. G. W. van der Does,
Voorzitter,
